

„Sok holdtöltével ezután” („sok holdtöltével ezelőtt”)

Csodás titkokat tudtok –
félelmetesek vagytok –
ringatózni, remegni kezd bennünk a jövő –

----*----

Azt hiszem mellhártya –
– megvonta a száját –
havasesőben és a hóesésben káromkodva szidott egy
útpadkán elcsúszó örült autót,
Elomlott a köd.

A szemed Neked is szép.

----*----

A tél előtti
hideg nyugalomban, a lassan elomló:
– barnát, kéket, majd árnyékot kapó színekben –
két aranytűz összekötötte kék szemed
a Vár aranykupolájával.

----*----

Aztán a villamos átért a hídon –

A gyomrukat a pályaudvarok automatáinak
poharas levesével melegítők – a kétforintosokat
reménytelenül kutatók,
az éjszakai vonatok utasai –

az újságárus a nagycsarnok csendjében
már nem szól
hallgat
a pénztáros
a rendőrök —
állsz közöttük

Egy pillanatig szájáról, nyelvéről beléd költözött a meleg
– a játszó
a mókás
a régen elhagyott angyal
A játszóter mellett megálltál – Átléptél a tuskókerítésen –

Társakra találtak már a tér öreg kurvái is –
Senki sem volt sehhol –
leültél egy rönkre –
mögöttem bezártak egy kaput –
Ketten jártak az utcán

A (most) megfagyott sínek munkásai
a vörös lámpák fényében lapátolók
a betonelemeket lebegtető darut irányítók
Látod őket –
öregesek – még cipőkben nagykendőkben
fahangon tolják a falapátok a havat.

Korán lehullott hó.
fahangon tolják a fahangú havat –

valahol elágazási pontok voltak és erősek –
és nagymamám már csak a hangunkat kéri –

Egyedül van –

(Egyidejűség: billentyűzőm a szöveget, ülök a gép előtt, a leírt szavak szavakat hívnak elő. Klári a mellettem levő ágyon fekszik.

- Nagymamám egy évvel fiatalabb volt, mint anyukám most, amikor 89-ben meghalt. Anyukám nem kér, anyukám parancsol, hogy ott legyünk nála és panaszkodik, hogy a fiai magára hagyják. – mondom.
- És le akar veled menni Tihanyba a hidegbe két napra, hogy a vonaton beszélgetsetek. – mondja.
- De én nem akarom hallgatni a régi sérelmek imamalomszerű áradását, hogy Ili, meg a gyerekek...meg, hogy Cuncikával meg Muncikával, akiket nem is ismerek, mi történt éppen, vagy a fölöttük lakók elköltöztetésének történetét. A régi öcsödi történeteit, vagy az első erdélyi utazásukról (amikor 56 nyarán kicsi gyerekként mi is velük voltunk) szólókat viszont szeretem. – mondom.
- Az a kislány két éves (Gödöllőn az anyukám fölött lakók kislánya) és még nem tud beszélni, de biztos az ikertestvérei elnyomják. – mondja Klári.
- Á, nem hiszem, azok a fiúk már tizenévesek. Dani alig volt két éves és azt kérdezte az anyjától ...
- Tudom, borzalmas...– vág közbe Klári és én már ezt is csak magamban mormolom: amikor a sorozatos kórház ki-be járások közt éppen otthon volt: „Mikor mész haza a kórházba?”(Ili akkor éppen a Hárshelyen kezelték súlyos depressziója miatt).
- Dani ritkán beszélt, de nagyon pontosan tudott fogalmazni, olyan éretten, mint most Hanna (kisHá). – folytatom.

Klári most nem szól.

Egy kis hallgatás után:

- Réka meg Dani szerette egymást? – kérdezi.
- Nagyon. – mondom, a fejemben nyíló fényképet látom, ahol az alig kétéves kisfiú, piros kockás ingben, kantáros mackónadrágban átöleli három évvel idősebb nővére derekát és nevetve néz föl az arcába, és a kislány fehér blúzban, babos szoknyában, középhosszú előreomló gesztenyehajával szintén nevetve néz le a testvérére, azt már nem teszem hozzá.
- Később kicsit eltávolodtak egymástól – mondom tovább –, amikor Réka még mindig kutызott, Dani meg már komolyabb dolgokkal foglalkozott. Egyszer elvitte Rékát a Fekete Lyukba, azt hiszem egy Tankcsapda koncertre. Réka kicsit megrettent, ahogy körülnézett: – „Ez rossz hely, ide rossz emberek járnak.” – mondta.

Miért te is itt vagy, nem? – nézett rá mosolyogva az öccse.

- Ezt már legalább harmadjára meséled. – mondja Klári.
- És még fogom is egypárszor. Utána egyszer-kétszer viszonzásképpen elkísérte Rékát a kőbányai újrakeresztelők gyülekezetébe. – dűnnyögöm, de a továbbit már csak az emlékek közt bolyongva pergetem magamban: „türelmesen végigülte az egészet (az Alkalmakat, így hívták ezeket az együttléteket a hívek, ahol egyikük másikuk a szertartás után kiállt a gyülekezet elé és bizonysgot tett a saját megtéréséről. Nem érezték, hogy ez végül is mindenkinek a magánügye, visszatetszó kitergetni a többiek elé.)

Dani nem volt és nem is lett hívő ettől, lehet, hogy pontosan olyan borzasztónak érezte a helyet, mint Réka a Fekete Lyukat, de ezt nem mondta neki, megvárta és késő este volt, mire hazaértek. Réka hívő volt, Dani halálát nem tudta megbocsátani Istennek, mint ahogyan a papházaspár vigasztalónak szánt szavait sem, mert üresnek érezte azokat, nem gyógyítónak. Soha többé nem ment el utána a gyülekezetbe.)

az a jó sorsunk.

– Melyik ... megálló ez – akadozva kérdi. Nemsokára a hídhöz érünk. Nem felelsz. Bénultan nézed.

A híd

majd az Egyetem megálló. Az öreg feláll. Nehezen lép. A kocsi csenget.

Lehajolsz. Fogod a karját. Tartod, amíg el nem engedi a kapaszkodót. Az ajtó bezáródik.

Hideg van.–

Bizonytalan lépésekkel az óriási fekete terek felé indul.

A mélykék, fényes kontúrjaira (? már el sem tudom olvasni akkori zilált betűimet) bomló ablakhoz nyomott orral nézed.

„Ilyen lesz te is kedvesem”

mondta Baudelaire.